

му поржча, когато ги раздаде, да дойде пакъ да му даде и други.

Куюйронъ си излѣзе радостенъ и признателенъ, безъ да каже никому за това; но търговецътъ го расказа, като прѣдпочете да ся расчуетъ погрѣшкѣтъ му, а не да остане неизвѣстно едно тазвось великодушно дѣло, което видѣ той съ очитѣ си.

Вапингонскій епископъ.

Единъ Вапингонскій епископъ като ся вращалъ пѣшъ отъ Харанцъ, срѣшналъ одного селянина, който му ся видѣлъ твърдѣ скърбенъ.

— Кждѣ отивашъ, пріятелю? го попиталъ той; видишь ми ся много скърбенъ; що ти е?

— Ахъ, дѣдо владыко, отговорилъ селянинътъ, единътъ ми волъ умрѣ, и понеже утрѣ е пазаръ, трѣба да купиъ другъ и да туриъ на мѣстото му. Но нѣмамъ си леснинѣтъ, и съсѣдитѣ ми не могохъ или не рачихъ да ми заематъ двѣ жьлтицы. И тѣй принуденъ съмъ да иджъ единъ часъ далеко при единъ старъ